

hvor det er mig personlig bekendt, at der f. Er. er indkommet Andragende om Erstatning paa et Beløb af 25,000 Rd. hvilket af Tarationscommissionen efter den nægtigste og samvittighedsfuldste Undersøgelse er bragt ned under 5,000 Rd. til vedkommende Erstatningskrævenes fuldkomne Tilfredshed. Havde Medsættelsen ikke været begrundet, skulde vi nok have hørt Klager i denne Anledning, men der foreligger slet ingen. Allsaa maa jeg vedblivende fastholde, at jeg i troer, — og det saameget mere, som Sleertallet er stærkt saa fuldstændig ud fra de Grundføringer, der hentes fastslaaede i Begyndelsen af Besættningen med Hensyn til de samme Vilkaar for begge Parter — at det høie Thing vil gjøre rigtigst at følge Mindretallet. Dette vil jeg tiltaade Thinget i denne Sag, thi jeg forudsæer, at det vil have Følger af ikke ringe økonomisk Betydning, dersom dette Forslag ikke vedtages.

C. B. Nimesstad: Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds (Berg) sagde, at Rigsdagen aldrig før havde været ligegyldig findet med Hensyn til Grundlovens Bud om Erstatning til den, fra hvem Statskassen vil tage Noget. Hvorledes var den da findet, da den gav den Løb, som han nu vil have, at vi skulle forlade? Den var dengang vistnok heller ikke ligegyldigt findet, men den kom dog til det Resultat, vi her forstod. Dersom det vistelig kunde give Udbytte af Kraft, at man gjentager den ene Gang efter den anden og paastaer, at de indeholde det eneste Rigtige og det eneste Principrigtige, dersom det var det samme som at stykke sine Udtalelser med Bevis, saa var det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds kommen langt taften, men han er ikke kommen af Stedet, saavidt jeg har hørt, thi det der mangler er Bevis. Han har — jeg kan næsten sige et en yndende Tone — talt om disse stakkels ulykkelige Statsborgere, det skulde være Offre for Statskassens Bestræbelser for, at de ikke faae den Erstatning, de skulle have, og endens vi ikke have hørt en eneste Ord paa lignende Maade om af Statskassens Interesser

ogsaa skulde varetages. Det, som er det Principrigtige, er at gjøre lige Skjel mellem Statsborgerne og Statskassen, men ikke det at staa op og i høie Toner hyle Statsborgerne, saaledes som det ærede Medlem har gjort, som om det stode dem en Uret. Var det slet gennem tidligere Love, havde vi vist hørt Klager derover; thi det er vistnok bekendt, at det er let at høre Klager fra den Private i Erstatningsager over Udret. Vi havde nylig et Forslag i dette Thing, hvorved der sandelig høres Klager nok fra den anden Part, og saaledes have vi ogsaa hørt Klager angaaende Rigsrådeserstatning, men her er ikke hørt nogen Klage fra den anden Part, og man maa altsaa fornuftigvis gaae ud fra, at den ikke er stærkt nogen Uret; det forebinder mig stærkt. Jeg skal derfor udtaale, at jeg i, hvad der fremkom fra det ærede Medlem, ikke har hørt Skygge af Bevis for den store Maaftand, har opstillede, men derimod ganske vist et tydeligt Vilde paa en mindre helbigt Stilling i denne Sag, hvilken helbede saameget til den ene Side, at jeg fra mit Standpunkt ikke kan kalde den upartisk.

Rigsministeren: Jeg troer dog at maatte gjøre en kort Bemærkning ligeoverfor de Ytringer, som kom fra det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds (Berg). Han sagde nemlig, at Rigsdagen havde været ligegyldigt ligeoverfor disse Forhold tidligere. Det troer jeg ikke, man kan lægge Rigsdagen til Last. Dengang dette Lovforslag blev forelagt af Regjeringen, da gik Forslaget ud paa, at den ved Bæredningen skulde forholdes overensstemmende med de almindelige Bestemmelser, at den skulde staa en lovlig Bæredning af Staden Sted; men det blev foreslaaet af det i den Anledning nedsatte Udvalg, at man kunde yderligere sikke den Stadelidte. Der blev indsat det Forslag af Udvalget, som netop var af det Indhold, der senere blev optaget i Lovforslaget, og det blev vedtaget, fordi man bestemt havde sigtet sig og med Rette med den Tanke, at man kunde sikke de Stadelidte saameget som muligt. Det var ikke noget Begreb paa Ligegyldighed fra Folkethingets Side lige-